

Oxfordlaan70(de vroegere Universiteitssingel70)

Het gebouw aan de Oxfordlaan70 vormt samen met de Universiteitssingel60 een gebouw en is als zodanig in 2005 als derde deel van de *stadsmuur van de Medizijnische Kleinstad*t aan het Randwijckcomplex toegevoegd.

Oxfordlaan70, de 'Incubator' is een bedrijfsverzamelgebouw met kantoor en laboratoriumfaciliteiten voor startende ondernemingen op het gebied van Life Sciences. De vroegere Universiteitssingel70 heet nu Oxfordlaan 70 omdat de ingang van dit deel van het gebouw aan de Oxfordlaan gelegen is.

Om inzicht te krijgen in hoe deze gebouwen tot stand zijn gekomen, is het nodig de realisatie van deze gebouwen in samenhang met de andere gebouwen gelegen aan de Universiteitssingel, UNS40 en UNS50, te bespreken. Ook de bouw en de plek van het academisch ziekenhuis is hier sterk mee verbonden.

Allereerst een toelichting op de plek en de wijze waarop deze gebouwen in het landschap zijn gepositioneerd.

Het terrein van Randwijck was in de jaren zeventig wat rommelig gegroeid met wooncomplexen richting het zuiden dicht tegen de Maasoever aan, de rest was nog onbebouwd, akkers en weilanden. In deze 'leegte' is toen Peter Debeijplein 1 met een eigen richting in het landschap gebouwd. Nagenoeg aansluitend is het Academisch Ziekenhuis Maastricht tegen de oostrand en het MECC tegen de noordkant van het gebied gerealiseerd. Bij de nadere invulling van het gebied begon de diversiteit aan oriënteringen van de gebouwen te knellen. De gemeente wilde een herschikking en herwaardering van het bestemmingsplan voor Randwijck en huurde daartoe een buitenlands adviesbureau in.

Het bureau Ungers/Von Brandt maakte voor de plaatsing van verdere nieuwe gebouwen van de UM, AZM en andere bedrijven en instituten een nieuw stedenbouwkundig plan, dat vertaald werd naar een nieuw bestemmingsplan. In dit plan wordt aan de toekomstige nieuwe gebouwen zowel onderling als met de omgeving een samenhang gegeven.

Een van de uitgangspunten was dat Randwijck een Maasoever is met een grote bedding die richting Noord-Zuid loopt.

Als je de foto's van dit gebied uit de jaren dertig ziet, zie je ook regelmatig door de Maas ondergelopen akkers en weilanden.

Ook de snelweg en de spoorlijn lopen in Noord-Zuidelijke richting. Het zijn allemaal verbindingen die op oude (water)wegenpatronen te herleiden zijn.

Een aardig detail is, dat in deze Noord-Zuidrichting ook een schaatslaantje lag, tenminste, als het water de weilanden inkwam en het goed gevoren had. Dan kon je schaatsen op de plek, waar nu de lengteas ligt van alle gebouwen aan de Universiteitssingel.

Je zou hetzelfde weer kunnen doen als je met rollerskates de Universiteitssingel 40 binnen gaat en rechtdoor skate tot aan de kastanjebomenrij van de Universiteitssingel 60.

De gedachte achter het stedenbouwkundig plan was dat in de richting Noord-Zuid een soort stadsmuur ontstond. Deze werd gevormd door Uns50 en het later Uns 40 en 60/70 waarachter de *Medizijnische Kleinstad*t lag. Een soort ommuurde stad gelegen aan de snelweg. In deze gedachtengang zijn het ronde bibliotheekgebouw en het oostgebouw van Uns 40 te bezien als bastions; ze benadrukken het gefortificeerde karakter. De koppeling van de gebouwen is verzekerd door luchtbruggen. Op die plaatsen kun je door de *stadsmuur*, als

ware het een stadspoort, naar de achterliggende medische stad.

Het karakter van deze vesting vind je ook terug in de vorm en maten. Zo is bijvoorbeeld het onderdeel Universiteitssingel 50 namelijk 240 meter lang en slechts 23 meter breed maar zeven bouwlagen hoog. De architectonische invulling is het werk van bureau AadM; zij hebben alle gebouwen die de muur vormen wit gemaakt of een witte uitstraling gegeven.

De witte buitenmuren met de rode kleuraccenten zijn op te vatten als een soort bekleding. Het zijn namelijk niet-dragende gevels. Het betonskelet van de gebouwen met kolommen, schijven en vloeren, hebben de buitenkant als draagmuur niet nodig. Dit in tegenstelling tot bv. een traditionele baksteenbouw, waar de binnenkant constructief met de buitenkant verbonden is.

Het huidige Oxfordlaan70 en de UNS60 en is eveneens als de andere gebouwen die onderdeel uitmaken van de *stadsmuur*, langwerpig en bestaat uit vijf bouwlagen met een geringe breedte.

Integenstelling tot de andere gebouwen, die gevels van betonsteen of betonelementen hebben, is dit gebouw voorzien van een stucgevel. Bijzonder is het feit dat een oud landschapselement, een kastanjeboomlaan, voor het gebouw aan de oostzijde gehandhaafd is. Hierdoor is het gebouw meer dan de andere gebouwen gekoppeld aan de vier jaargetijden.

Dit gebouw is zo ontworpen dat het door middel van eenvoudige ingrepen van functie kan wijzigen tot alleen school, wonen, kantoor. Het is niet gebonden aan de gebruiker.

Omdat dit verzamelgebouw onderdeel uitmaakt van de bovenbeschreven 'Medizinische Kleinstadt' kent het ook een gesloten uitstraling in de kleur wit. Voor de architect was het tevens een opgave dit verzamelgebouw bestaande uit twee gebouwen elk hun eigen uitstraling te geven met respect voor het stedenbouwkundig plan. Het resultaat werd een massieve bouwmassa, die uitgevoerd werd met een witte gladde plaatafwerking voorzien van een verlopende raamindeling. De verdeling en vorm van de ramen verloopt van grote rechthoekige openingen refererend aan de gevelindeling van UNS40 aan de noordzijde (UNS60) en naar langwerpige lage openingen aan de zuidzijde (UNS70).

De toegang tot UNS60 is een in de oostgevel opgenomen glasvlak met een eenvoudige luifel en vormt zo een geheel met de wand bestaande uit de universiteitsgebouwen UNS40,50 en 60.

De entree van UNS70(het huidige Oxfordlaan70) is gelegen op de kop van het gebouw aan de Oxfordlaan en geeft door het inspringen van de gevel op de begane grond en eerste verdieping en het schuine glasvlak dat doorloopt tot de dakopbouw de Incubator een eigen identiteit en uitstraling.

.